

det ene Thing's Billie. Det er altsaa det, antager jeg, som dette Parti forstaar ved Maalet for sine Bestraabelser: at Grundloven aldrig skal blive holdt. Og det finder jeg, er meget betegnende for dem, der altid tale om, at Grundloven skal blive holdt, og sørge for Forstaaelsen mellem Thingene. Havde det ikke været Standpunktet, tror jeg, at det ærede Medlem havde taget anderledes paa et Forslag, der er motiveret som dette. Dette Forslag er ikke motiveret for at vække Ræmpe og Strid, men paa en saadant Maade, at jeg tror, at det ærede Medlem og hans Venner maa erkjende, at dersom der havde været en lille Smule god Billie, ikke overfor Modpartiet, men til at vitke for Landet, for at bringe det ud af den Tilstand, hvori de Herre ved deres egen miserabile Politik har ført det ind, havde taget noget anderledes paa Forslaget. Det er ikke stillet som et Ultimatum eller som et Angreb, men som et Forsøg paa at bringe en Tilstand til Veie, hvorigennem man kunde haabe, at Grundloven vilde blive holdt, og med Hensyn hertil havde jeg og Alle troet og ventet et lidt mere alvorligt, dygtigt og indgaaende Svar end de overfladiske kritiske Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte med Hensyn til Enkeltheder. Det er imidlertid ganske vist oplysende og nyttigt, at det er kommet frem og blevet konstateret, at man staar paa det politiske Standpunkt, som vil gøre alt Sit til, at Grundloven ikke bliver holdt her i Landet. Hvad det ærede Medlem forøvrigt anførte til Bevis for sin Paastand, var ikke heldigt; thi det ærede Medlems første og Hovedbetragtning var den, at vi fra vor Side i Grundten havde stillet os paa det Standpunkt ikke at forhandle noget Grundlovsforslag under denne Regjering. Jeg har ikke Udtalelsen liggende for mig og bryder mig lidt om det; man kan altid ved at faae Udtalelser rebyne ud af deres Sammenhæng faae dem til at tage sig anderledes ud, end de ere mente; men det betyder ikke meget, naar man jammenholder Udtalelserne med det, som det her kommer an paa, nemlig det, der er sket. Med Hensyn hertil vil det ærede Medlem vistnok kunne huske, at Thinget samme Aar behandlede Grundlovsforslag, der vare fremkomne her i Salen, og oversendte dem til Udvalg, fremsatte baade fra det ærede Medlem fra Viborg — jo, i et hvert Fald fra det ærede Medlem fra Viborg —, jeg kan ikke huske, hvorledes det gik det andet Medlems Forslag (Udfrydelse). Det er fuldstoemt nok; naar der er behandlet et Grundlovsforslag, og det er sendt til Udvalg, har det ærede Medlem Bevis for, at alle de Citater, det ærede Medlem

har fremsørt og brugt, maa være gælt brugte og gælt brugte. Thi Thinget kan ikke det samme Aar have behandlet et Grundlovsforslag og samtidigt have erklæret, at det ikke kunde behandle noget; at det ikke kunde behandle Grundlovsforslag med denne Regjering, er et andet Spørgsmaal, det bestrider jeg ikke. I saa Henseende vilde vi have været villige til at gjøre Indrømmelser, og vi sætte ogsaa det at faae Landet ud af de nuværende Tilstande over de formelle Hensyn; men det lader ikke til, at man fra den anden Side er i Stand til at gjøre det.

Hvad selve Spørgsmaalet, Sagens Realitet angaar, sagde det ærede Medlem, at man kunde aldrig forsvare at gaa ind paa et saadant Forslag; thi det var i flere Henseender værre end det, der nu er. Der var tre Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gjældende. For det Første sagde han, eller lod han det tydeligt skinte, at han fandt, at det andet Thing kunde have Ret i at stille sig paa det Standpunkt, at da det havde et godt Raaben i Rigsretten, vilde det være uforstandigt at udlevere dette. Lige overfor det skal jeg ikke sige det Mindste. Naar man ikke er kommen videre endnit, end at man stiller sig paa det Standpunkt, at man søger at bevare de Raaben, man har til at sætte sin Billie igjennem, i Stedet for at søge Forsatningen bevaret, saa er vistnok Forhandling temmelig overflødig. Naar man betragter Rigsretten som et Raaben, som et Middel til at tvinge sin Politik igjennem og til at værgе sine Ministre, naar de have handlet imod den almindelige Opfattelse af Grundloven, saa er det klart, at saa vil man ingen Forstaaelse, saa vil man slaas, og saa er det ganske naturligt, at man stiller sig, som man gjør. Men under den Forudsætning er Forslaget ikke stillet. Forudsætningen er, at det var Alvor, naad det var sagt fra anden Side, at man gjerne vilde tilbage til grundlovmæssige Tilstande, at det var Alvor, hvad der f. Ex. blev erklæret fra en Side, som staar det ærede Medlem meget nær, idet han, saa vidt jeg veed, er Formand for det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, ved Rottstiftens Begyndelse, at en provisorisk Finantsløb for et enkelt Aar var en sørgelig Ting, men det maatte man finde sig i, men at man Aar ud og Aar ind ikke kunde finde sig deri. Men naar det ikke er Alvor, er det jo ganske naturligt, at man stiller sig, som man gjør.

Dernæst gif det ærede Medlem over til selve Forslaget og paastod, at det var i og for sig et Forslag, der ikke kunde bruges, men som han vilde anse for slet af den Grund, at det opstillede ganske nye Principer.